

Los domingos (2025)

Regie: Alauda Ruiz de Azúa | 117 minuten | drama, thriller |
Acteurs: Blanca Soroa, Patricia López Arnaiz, Miguel Garcés, Juan Minujín, Mabel Rivera, Nagore Aranburu, Irina Robledo Espinosa, Nora Careaga Iglesias, Neizan Alonso Hernández, Leire Zuazua, María Rodríguez Maribona Delgado, Guille Zani, Itziar Aizpuru, Bego Arístegui, Florinda Okomo, Noe Chiroque, Ainhoa Jáuregi, Víctor Sainz

Heeft de wereld gefaald zodra iemand zich geroepen voelt om het klooster in te gaan? Die vraag staat pijnlijk centraal in 'Los domingos'. Een verhaal dat draait om de 17-jarige Ainara (gespeeld door de eveneens 17-jarige Blanca Soroa) die niets liever wil dan zich bij de nonnen in het klooster voegen. Maar waarom? En is deze stap het antwoord? Het zijn vragen die iedereen in haar omgeving bezighouden. Is ze oprecht geroepen? Kan dat zo zijn? Of ziet zij het klooster als enige uitweg?

Wat volgt is een zoektocht naar waarheid en roeping door het oerwoud van wereldse beslommeringen en geestelijke toewijding. Prachtig ontsponnen en verfijnd in beeld gebracht door scriptschrijver en regisseur Alauda Ruiz de Azúa.

'Los domingos' opent op een slaapzaal vol rapmuziek, alcohol en giechelende tienermeisjes. Niet bepaald het beeld dat je verwacht bij een film over een meisje dat het klooster in wil. Toch blijkt Ainara de volgende ochtend als enige bij het ochtendgebed aanwezig. Het is een laatste gedag na een weekje bij de nonnen. Als ze even later thuis wordt afgezet door haar tante Maita (sterk neergezet door Patricia López Arnaiz) ontvouwt zich de realiteit van een gebroken gezin: een afwezige vader, een overleden moeder en twee jongere zusjes voor wie Ainara grotendeels de zorg draagt.

Intussen kijkt haar familie van een afstandje toe. Vooral haar atheïstische tante Maita bekommert zich om haar. Zodra zij hoort dat Ainara het klooster in wil kan ze daar met haar hoofd niet bij. Ze is vastberaden de onderste steen boven te krijgen. Activeert haast de hele familie, en zelfs vrienden van Ainara om haar op andere gedachten te brengen. Uiteindelijk vindt het meest beladen gesprek van de film plaats aan de keukentafel van Maita, terwijl manlief de hele tijd tussenbeide komt met huishoudelijke vragen. De situatie is tekenend voor haar eigen queeste: Hoe kun je immers beslissingen begrijpen over een leven als je dat van jezelf nauwelijks kunt overzien?

Toch weet ze Ainara precies de vragen te stellen waar je als kijker op kauwt sinds aanvang van de film. Is het verlangen om het klooster in te gaan werkelijk spiritueel ingegeven? Of spelen er andere zaken? Praten de nonnen op haar in? Of is het een vlucht? Ga toch eerst studeren! Trek de wereld in! Word verliefd! Ontdek jezelf! Je kunt daarna immers altijd het klooster nog in? Ainara luistert rustig en antwoordt stellig doch bedaard: "In het klooster voel ik me nooit ongelukkig. Voel ik me altijd gelukkig."

Heb daar maar eens van terug. Tja. Waarom zou je het leven doorworstelen als je precies weet waar je jezelf gelukkig voelt?

Wanneer Ainara's oma overlijdt, wordt ze opnieuw geconfronteerd met het verlies van haar moeder. Ontroostbaar knielt ze voorin de kerkbanken. Alles in je schreeuwt: geef dat kind een knuffel! Maar niemand ziet haar. Iedereen is te druk met zijn eigen zoektocht. De zoektocht naar liefde. Vervulling. Zingeving. En intussen is Ainara afgedreven. In de armen van mensen die haar wel zien staan. Oprecht naar haar luisteren. Haar ziel verwarmen. In de ogen van tante Maita

(en velen met haar) is dat een club van dolende zielen. Maar zijn wijzelf niet evenzo dolende zielen?

Die ironie weet Ruiz de Azúa rustig onder je huid te schuiven terwijl alle perspectieven rond Ainara haar besluit de revue passeren. Wie zijn wijzelf? Als haar vader die het verlies van zijn vrouw probeert te bezweren met een nieuwe liefde? Als haar tante die twijfelt aan de keuzes die ze zelf gemaakt heeft? Of als haar oom die zich juist vastklampt aan toewijding en stabiliteit? Wie zijn wij om te oordelen over de weg die iemand meent in te moeten slaan? Of nog erger: een strobreed in de weg te leggen?

Het is een vraagstuk waar Ruiz de Azúa de kijker de film mee uit stuurt. De gang op, gedragen door de prachtige koormuziek van David Cerrejón. Om eerst maar eens even rustig na te denken over onze eigen weg.

Jonica Hoff